

Donec perficiam

Número 03 - Gener 2021

Resultat Xemeneies del Poble Nou

Bicicletes

T'expliquem la nova edició del concurs

Llums del barri

L'autor ens explica com va fer la fotografia guanyadora

Si alguna cosa he après en aquests anys de treball professional, a part de la tècnica, és que abans de disparar he de pensar, estudiar i executar la idea que he tingut

El Foto Forum

Només veure la imatge ja em va cridar l'atenció i vaig dir: "Ostres! Això és Wes Anderson?"

Ernst Hass, un dels pioners de la fotografia en color

Nova secció: Fotografia social

El repte: Tois al passeig Joan de Borbó, 28

Les experiències de l'aprenentatge

"Aire" de Xavier Manrique

Alternatives al Photoshop

La meva foto del 2020

Som: Nikonistes, APSC, amb diversos objectius, flaix de mà, trípode, disparem en RAW i processem sempre les imatges

35 dies en 35 mm (II)

Índex

- 03. Editorial
- 04. Foto guanyadora Xemeneies
- 05. Estadístiques
- 13. Explica'ns-ho
- 14. El Foto Fòrum
- 16. Uns altres ulls ens mirem
- 18. Tot après, tot per aprendre
- 19. Te'n recordes?
- 20. I ara toca...
- 21. Has de conèixer Ernst Haas
- 25. Una foto amb història
- 26. Fotografia social. Lewis Hine
- 28. Nous fotògrafs
- 32. La biblioteca
- 34. Ens pot ser útil
- 35. El racó del químic
- 36. La meva foto del 2020
- 45. Resultats enquesta. El nostre equip
- 52. Us vull ensenyar aquesta foto
- 53. 35 dies en 35mm
- 67. Les galeries dels socis i col·laboradors

Equip de redacció

Albert Menezo
Emma March
Esteve Gómez
Irene Julve
Joan Coll
Joan Masats
Jordi Casademont
Jordi Mestrich
José Sánchez
Miguel Martínez
Mònica Lop
Paco Monforte

Pàgina web

Stephan Mandl

Correcció de textos

Judith Aranich

Estadístiques, maquetació i coordinació

Josep Maria March

Contacte

donec.perficiam.foto@gmail.com

El Poblenou, gener 2021

Editorial

Josep Maria March

Nen, quina merda de foto!

La crítica és una poderosa arma de destrucció, quan hauria de ser tot el contrari. Destruïx relacions, coneixences i, fins i tot, amistats.

Darrerament he perdut un amic, un estimat amic, a causa de la crítica. Evidentment, jo en dec tenir part de culpa, encara que us asseguro que no vaig utilitzar, ni acostar-m'hi, la frase que serveix de titular a aquest editorial.

Per què ens costa tant acceptar una crítica, quan tan sols és una opinió personal i, per tant, subjectiva?

Som fotògrafs, fem obres que volem ensenyar, que volem que comuniquin quelcom als espectadors, ja sigui la necessitat de fer front a la crisi climàtica o de mostrar que bona estava la paella en aquell xiringuito de Castefa.

Acceptem les crítiques, les bones i, sobretot, les dolentes: ens ajudaran a avançar, a polir i a conèixer les nostres fotos.

I si algun cop us diuen: "Nen, quina merda de foto!", penseu que ho és per a aquella persona determinada i aquella foto en concret (no tu ni tota la teva obra). És un maleducat, sí, però arribeu al final, a l'autocrítica màxima. I si té raó?

Salut i fotos!

En aquesta edició trobareu les fotos guanyadores i un resum estadístic dels resultats de l'últim concurs mensual (Xemeneies del Poblenou), així com una visió més profunda i relaxada de l'anterior (Llums del barri).

Donec perficiam és obert a la participació de tothom que ho desitgi. Ens agradaria molt comptar amb les vostres opinions, comentaris, idees, suggeriments, etc. Animeu-vos a col·laborar-hi i feu-nos arribar els vostres escrits a donec.perficiam.foto@gmail.com
Salut i fotos!

Judith Aranich

Mimetisme

23 vots

Guanyadora concurs Xemeneies del Poblenou

Joan Maria Rubió, Càmera Club Sabadell

"Molt bona composició. Més que mimetisme hi ha un diàleg que ensenya els diferents atributs de cada element. Les palmeres mostren una exuberància de formes i, en contrast, la xemeneia es mostra elegant, simple, només amb el senzill detall de la part superior. El blanc i negre fa que la foto sigui més impactant que en color. Amb els seus colors potser donaria la impressió de postal·leta retallada."

Resum (Total)

Edició		Tema	Fotos	Guanyador/a
2016	1	Rètols	15	Judith Aranich
	2	Vemell	18	Josep Torrent
	3	Bodegó d'objectes inanimats	17	Judith Aranich
2017	4	Balconcs, finestres, portes	22	Judith Aranich / Josep Maria March
	5	Fotografia nocturna	26	Xavier Modamio
	6	Darrere/A través del vidre	26	Josep Maria March
	7	Ports de Barcelona	23	Josep Maria March
	8	Edició digital (foto única)	17	Xavier Modamio
2018	9	Arran de terra	26	Miguel Martínez / Josep Maria March
	10	Boira/Fum	26	Víctor Bigas
	11	Tres segons	17	Jaime Mediavilla
	12	Música i músics	21	Víctor Bigas
	13	Sota la pluja	18	Josep Maria March
2019	14	Trens i vies	26	Josep Maria March
	15	Ombres	24	Joan Buch
	16	Sortides i postes de sol	21	Jordi Mestrich
	17	Camins	21	Jaime Mediavilla
	18	Escenes de carrer	27	Josep Maria March
2020	19	Escales	34	Klaudia Mandl
	20	Una flor	25	Jordi Mestrich
	21	Copes i gots	16	Josep Maria March
	22	Paper higiènic o de cuina	21	Judith Aranich
	23	Pinces d'estendre la roba	29	Judith Aranich
	24	Espelmes	23	Jordi Casademont
	25	Llibres	26	Joan Masats
	26	Cartes de joc	25	Paco Monforte
	27	Gorres i barrets	21	Xavier Larrosa
	28	Fruïtes i verdures	24	Joan Buch / Paco Monforte
	29	Eines	21	Paco Monforte
	30	Tema lliure. Blanc i negre	21	Jordi Mestrich
		Tema lliure. Color	22	Joan Masats
	31	Mascaretes	18	Judith Aranich
	32	Estris de cuina	21	Paco Monforte
	33	La millor foto de l'estiu	26	Judith Aranich
	34	La Barceloneta	24	Paco Monforte
	35	Retrat amb llum natural	19	Judith Aranich / Xavier Larrosa
	36	Llums del barri	26	Joan Masats
	37	Xemeneies del Poblenou	30	Judith Aranich
2021	38	Bicicletes	-	-
	39	Bodegó ampolles de vidre	-	-
	40	Verd	-	-
	41	Primavera (Macrofotografia)	-	-
	42	Alegria	-	-
	43	Des de dalt	-	-
Total			863	

Clicant [-- AQUÍ --](#) pots veure totes les fotos

Participació (Total)

Soci/a	Participacions
Jordi Casademont	37
Martí Parés	37
Xavier Modamio	37
Josep Maria March	36
Manel Garcia	35
Jordi Amadó	34
Josep Cifre	34
Paco Monforte	33
Jaime Mediavilla	32
Miguel Martínez	31
Tomás Maté	30
Felip Dídac	28
Judith Aranich	27
Eduard Farriols	25
Joaquim Surribas	24
Pere Pi	24
Joan Buch	23
Antoni Daniel	22
Klaudia Mandl	22
Stephan Mandl	22
Natxo López	20
Joan Coll	19
Xavier Larrosa	19
Víctor Casanovas	16
José Antonio Torres	15
Víctor Bigas	15
Jordi Mestrich	14
Marie-Pierre Teuler	12
Joan Masats	10
Jordi Modamio	10
Josep Esparrell	10
Sanja Jelic	10

Soci/a	Participacions
Miquel Martínez	9
Àngel Muñoz	8
Miquel Jodas	7
Jordi Urgel	6
Josep Torrent	6
Marc Servitje	6
Antoni Duaigües	5
Daniel Iglesias	5
Alfons Ferrer	4
Ferran Chaparro	4
Maite Mariano	4
Miquel Àngel Anguiano	4
Joan Villarrasa	3
José Antonio Sánchez	3
Mari Pla	3
Mònica Lop	3
César Gálvez	2
Francesc Closa	2
José Ignacio García	2
Lluís Maluenda	2
Albert Saumel	1
Àngel Baiges	1
Enric Riera	1
Eulàlia Masclans	1
Inés Sánchez	1
Jesús Fernández	1
Josep Grifol	1
Manuel Mazarío	1
Pepa Edo	1
Pere Clarós	1
Thaïs Aspa	1

Aquesta taula computa sobre 38, ja que l'edició 30 era de doble convocatòria

En aquesta edició han debutat

Inés Sánchez, Manuel Mazarío, Pere Clarós

Benvinguts!

Un total de **63** socis/es han participat en les diferents edicions del Concurs.

Classificació (Xemeneies del Poblenou)

Autor/a	Vots	Lloc	Punts
Judith Aranich	23	1	5
Marc Servitje	21	2	4
Joan Coll	17	3	3
Jordi Mestrich			
Eduard Farriols	13	4	2
Paco Monforte			
Joan Masats	12	5	1
Jordi Casademont			
Josep Maria March			

Marc Servitje, 2a. classificada

Classificació (Total)

Autor/a	Punts	Participacions	Edicions guanyades	Coefficient punts/participació
Judith Aranich	74	27	9	2,74
Josep Maria March	63	36	8	1,75
Paco Monforte	56	33	5	1,70
Jordi Casademont	42	37	1	1,14
Jordi Mestrich	33	14	3	2,36
Víctor Bigas	30	15	2	2,00
Jaime Mediavilla	26	32	2	0,81
Xavier Larrosa	25	19	2	1,32
Miguel Martínez	25	31	1	0,81
Joan Buch	24	23	2	1,04
Joan Masats	22	10	3	2,20
Xavier Modamio	19	37	2	0,51
Pere Pi	16	24	0	0,67
Eduard Farriols	16	25	0	0,64
Felip Dídac	16	28	0	0,57
Martí Parés	15	37	0	0,41
Jordi Amadó	11	34	0	0,32
Sania Jelic	10	10	0	1,00
Klaudia Mandl	10	22	1	0,45
Joan Coll	8	19	0	0,42
Marc Servitje	7	6	0	1,17
Manel Garcia	7	35	0	0,20
Josep Esparrell	6	10	0	0,60
Stephan Mandl	6	22	0	0,27
Josep Cifre	6	34	0	0,18
Josep Torrent	5	6	1	0,83
Àngel Muñoz	5	8	0	0,63
Enric Riera	4	1	0	4,00
Thaïs Aspa	4	1	0	4,00
César Gálvez	4	2	0	2,00
José Antonio Sánchez	4	3	0	1,33
Alfons Ferrer	4	4	0	1,00
Joaquim Surribas	4	24	0	0,17
Tomás Maté	4	30	0	0,13
Natxo López	3	20	0	0,15
Daniel Iglesias	2	5	0	0,40
Jordi Urgel	2	6	0	0,33
Joan Villarrasa	1	3	0	0,33
Antoni Duaigües	1	5	0	0,20
Miquel Martínez	1	9	0	0,11
Víctor Casanovas	1	16	0	0,06

 Segons publicació dels resultats a la pàgina web, s'assignen:
Primer classificat: 5 punts
Segon classificat: 4 punts
Tercer classificat: 3 punts
Quart classificat: 2 punts
Cinquè classificat: 1 punt

Aquesta classificació s'estableix per motivar i incentivar la participació quantitativa i qualitativa, sempre dins els paràmetres d'una competitivitat sana entre socis.

Si algú, per la raó que sigui, no vol que el seu nom hi aparegui, que m'ho faci saber i el retiraré.

Les fotos guanyadores (Total)

Per marca de càmera

Canon	Nikon	Sony	Olympus	Fujifilm	Altres
26	7	1	4	2	1
63,4%	17,1%	2,4%	9,8%	4,9%	2,4%

Per tipus de càmera

Rèflex	Mirrorless	Compacta	Altres
33	6	1	1
80,5%	14,6%	2,4%	2,4%

Per ús del color

Color	B/N	Mixt
27	13	1
65,9%	31,7%	2,4%

Per format

Vertical	Horitzontal	Quadrat
14	26	1
34,1%	63,4%	2,4%

Joan Coll, 3a. classificada

30 socis/es han participat en l'edició Xemenieies del Poblenou, cosa que significa el segon millor registre després de l'edició sobre el tema Escales, en què vàrem participar 34 socis/es.

Ho superarem amb les bicicletes?

Jordi Mestrich, 3a. classificada

Eduard Farriols, 4a. classificada

Paco Monforte, 4a. classificada

Jordi Casademont, 5a. classificada

Joan Masats, 5a. classificada

Josep Maria March, 5a. classificada

Explica'ns-ho

Joan Masats, guanyador de l'edició Llums del barri (desembre 2020)

L'autor/a de la fotografia guanyadora de l'edició anterior ens explica com es va fer

Quan es proposa el tema mensual del concurs del club, intento participar-hi. No sempre he pogut, però ho intento. Aquest cop el tema era Llums del barri; no forçosament havien de ser de Nadal, encara que sigui al mes de desembre, o també podia utilitzar fotos d'arxiu, si ho desitjava.

Crec que –en el meu cas– el divertit és fer les fotos tan fidels al tema com sigui possible. Dic “en el meu cas”, ja que després de 50 anys fent les fotos que volia el client –m'agradés o no el tema– és ara, un cop jubilat, quan gaudeixo amb la càmera com i quan vull.

Si alguna cosa he après en aquests anys de treball professional, a part de la tècnica, és que abans de disparar he de pensar, estudiar i executar la idea que he tingut. Això vaig fer també amb aquesta foto: primer vaig pensar en el tema, després vaig estudiar com podia fer-la i finalment vaig buscar el lloc adequat. Ara ja sí: podia executar-la.

Llums? De Nadal, lloc clàssic de barri? La Rambla; tema: copa amb aigua reflectint-s'hi els llums.

Així que una tarda me'n vaig anar a passejar per la Rambla a l'hora adequada, buscant el lloc idoni. Un cop trobat, només quedava escollir el material que necessitava:

- Càmera Fuji E3
- Trípod de Gitzo
- Ròtula de bola
- Objectiu 100mm
- ISO-200
- Obertura f/9
- Velocitat 1s
- RAW
- Una copa d'aigua i Multi Tack per enganxar la copa al pal de ferro

Amb el muntatge preparat i enquadrada la foto, vaig fer diversos disparaments amb diferents diafragmes per escollir el que més m'interessava i que el fons estigués tan desenfocat com desitjava.

Amb ganes d'estudiar, pensar i executar el proper repte.

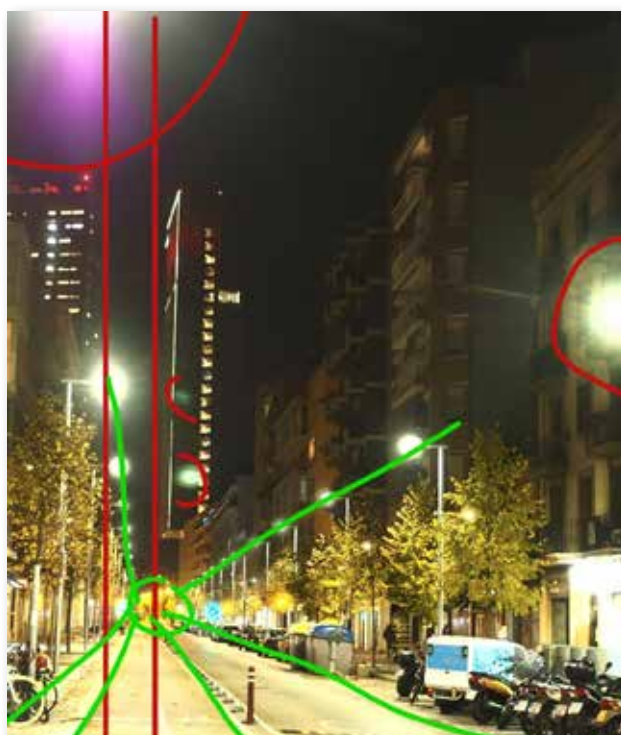

Altres fotos presentades al concurs: comentaris i suggeriments

Del concurs Llums del barri he triat dues fotografies: la de Lluís Maluenda, per suggerir idees o millores a l'autor -sempre des del meu punt de vista-, i la meua.

En Lluís presenta una fotografia arriscada, difícil, com totes les fotografies de nit, en la qual hi ha (diverses) llums i zones fosques. La fotografia té un bon punt de vista; no ha fet la típica foto d'un carrer central, ha buscat un punt de fuga al final del carril bici i lateral. No obstant això, ens presenta una fotografia amb els edificis caiguts a la dreta, llums rebotades sobre l'Hotel Melià, una entrada de llum per la part superior esquerra i una altra per la dreta una mica més avall; els tons negres són ala de mosca. Tot això se soluciona retocant una mica la foto, utilitzant algun programa com Photoshop o Lightroom, o el visor de fotos que hi ha a qualsevol ordinador, que ens permetrà fer retocs de manera fàcil i ràpida. No cal ser un gran especialista en el Ps o Lr; insisteixo: el visor de fotos del nostre ordinador permet fer retocs ràpids i eficaços. Per visionar i retocar les fotos, us podeu baixar el programa [FastStone Image Viewer](#); és gratuït i funciona molt bé.

Per què he triat la meua foto? Doncs per explicar com la vaig fer. Primer diré que no és un fotomuntatge, és una foto directa, una sola exposició, no és una exposició múltiple. Aquell dia érem tres fotògrafs (i aprofito per dir que val la pena sortir a fer fotos amb amics): en Jaime, en Víctor i jo.

Després de fer algunes fotos practicant el *zooming*, vaig voler mesclar dues tècniques: el *zooming* i el retrat. Sort que érem tres fotògrafs: en Jaime va ser el model, en Víctor disparava el flaix i jo feia el retrat amb *zooming*. Però anem per parts: com aconseguir que el model no quedi desdibuixat? Una manera seria posar-lo just al mig de la imatge, però no era el cas, i se'ns va acudir tapar una part de l'objectiu durant l'exposició. El temps d'exposició va ser de sis segons: en els tres primers segons d'exposició es va fer el *zooming*, amb mig objectiu tapat, i durant els altres tres segons es va destapar l'objectiu i disparar el flaix.

El Foto Fòrum

Jordi Casademont

Lògicament vàrem esperar que passessin vehicles per la part de darrere, a fi d'aconseguir més sensació de moviment. Després d'unes quantes fotos, vàrem decidir que la presentada era la millor; curiosament va ser la primera foto feta.

A la foto, caldria fer-hi un retoc més acurat, sobretot a la gespa, per equilibrar el color.

Material utilitzat: trípod, flaix i un tros de cartolina negra (en el moment de fer la foto no teníem cartolina i vàrem utilitzar una targeta de crèdit).

Tot això no és més que una opinió personal, espero que ningú se senti molest.

Visca la fotografia!

Per a mi, una foto perfecta és aquella que...

"La fotografia és una interpretació que fem de la realitat. Per tant, hi ha també implicada una important part personal i subjectiva. Així, doncs, cadascú pot tenir la seva pròpia percepció d'allò que és o no *perfecte*. El meu repte, el meu camí d'aprenentatge, ara com ara, no és aconseguir la (per a mi inabastable) perfecció: és assolir l'emoció. Emocionar significa moure, commoure, sacsejar... Per a mi, una fotografia és una bona fotografia si aconsegueix això d'alguna forma. Per tant, comporta necessàriament observar, connectar amb un mateix, fer-se preguntes, sentir i tractar d'aprendre a mirar d'altres maneres. Donar importància, més al que el fotògraf veu, al com ho veu. Des de la pròpia mirada, des de les pròpies emocions."

Judith Aranich

Uns altres ulls ens miren

Joves relacionats amb el món de la imatge escullen cada mes una foto del concurs i ens expliquen per què l'han triat

Albert Menezo

22 anys

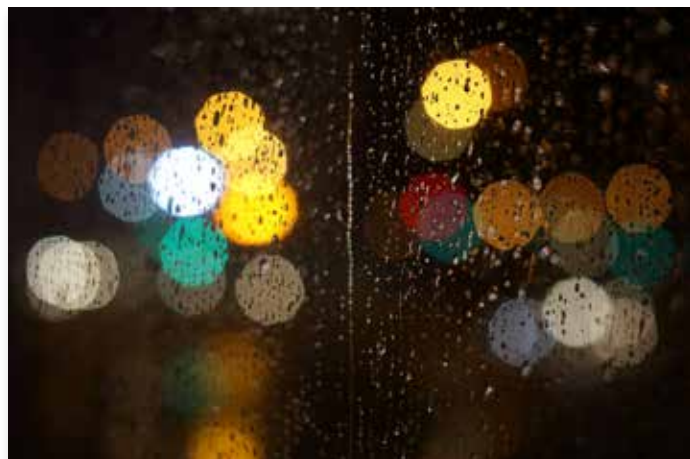
Esquerra de l'Eixample (Barcelona)

Estudiant del Màster en Direcció de Fotografia a l'ESCAC

Ha triat la foto de Jordi Mestrich

Aquesta és una fotografia senzilla, però que està ben realitzada. Els elements que la componen són pocs, però compleixen la seva funció estètica. A la imatge podem veure un vidre mullat en primer terme amb unes llums desenfocades de fons.

El que més destaca és l'elecció d'un número *f* baix, és a dir, d'obrir molt el diafragma. La decisió de desenfocar les llums que hi ha al fons de la imatge, junt amb el número *f* baix, crea uns bokeh circulars que aporten profunditat i una bellesa particular a la imatge.

Emma March

18 anys

El Poblenou (Barcelona)

Estudiant de Direcció Cinematogràfica

Ha triat la foto de Xavier Larrosa

Només veure la imatge ja em va cridar l'atenció i vaig dir: "Ostres! Això és Wes Anderson?", director de cinema, amb un estil basat en la simetria i el color. Algunes pel·lícules seves són: *El Gran Hotel Budapest*, *Mr. Fox* o *Bottle Rocket*.

Wes Anderson, un dels meus directors preferits... Llavors, no era d'estranyar que triés la imatge.

Podria dir que aquesta foto em porta de cap al cinema: a part d'Anderson, em fa pensar en *La finestra indiscreta*, on podem veure què fan els veïns... Em sento com una espia.

Totes aquestes sensacions cinematogràfiques es veuen recolzades en una fotografia molt ben enquadrada, on totes les línies estan en harmonia. El ritme de les finestres, el joc *in/out*, els colors càlids acompanyats d'algunes pinzellades de freds, i la cirereta, la presència humana, fan que aquesta imatge tingui una gran poder d'atracció.

Uns altres ulls ens miren

Esteve Gómez

19 anys

Sant Andreu (Barcelona)

Estudiant de Comunicació

Audiovisual

Ha triat la foto de Jaime Mediavilla

Dinamisme, llum, color, originalitat... la pregunta és: què no té d'interessant aquesta fotografia?

Comencem dient que, tot i que la imatge està plena de moviment, podem entendre què estem mirant. Podem concretar que estem al carrer i que és Nadal, a jutjar pels llums amb forma d'estrella.

La decisió que fa tan característica la imatge és que s'ha fet de nit. Per tant, l'ambient fosc de la nit entra en conflicte amb les llums artificials de la ciutat nocturna. I, com que és Nadal, la imatge té encara més llum i color.

Entre els rastres de llum, causats per un canvi de distància focal i una lenta velocitat d'obturació, trobem rastres de llum circulars. Aquestes línies corbes destaquen, no només perquè estan al centre i pel característic color verdós; també, perquè la perspectiva de la imatge causa que estigui composta per línies rectes.

Molts cops s'han fet imatges a poca velocitat d'obturació en què la persona davant de la càmera fa moviments amb una llanterna per deixar rastres de llum. Però normalment es fan en ambients foscos perquè destaquin, i estàtiques, per evitar que surti mogut. En canvi, en aquesta hi ha la valentia de fer-ho en un ambient molt lluminós i amb un canvi de distància focal.

La fotografia, per tant, demostra una intel·ligència a l'hora de planificar per part del fotògraf, una gran habilitat per utilitzar les eines que dona una càmera, i valentia en el concepte de la imatge.

Creiem que a la revista li aniria bé una secció d'**entrevistes**.

Per a això, ens falta un/a redactor/a que se'n faci càrrec.

Tindria tota la llibertat tant d'escollir la persona a entrevistar (socis o no socis), com el contingut. Ho podria fer com pogués (personalment, telemàticament, correu-e...)

Ens ajudes?

Us vull ensenyar aquesta foto - Pàgina 52

Vols que publiquem la teva foto?

Fes-nos-la arribar, juntament amb un breu escrit.

Tot après, tot per aprendre

Joan Masats

Espai dedicat a comentar aspectes de la fotografia que sempre cal recordar o aprendre

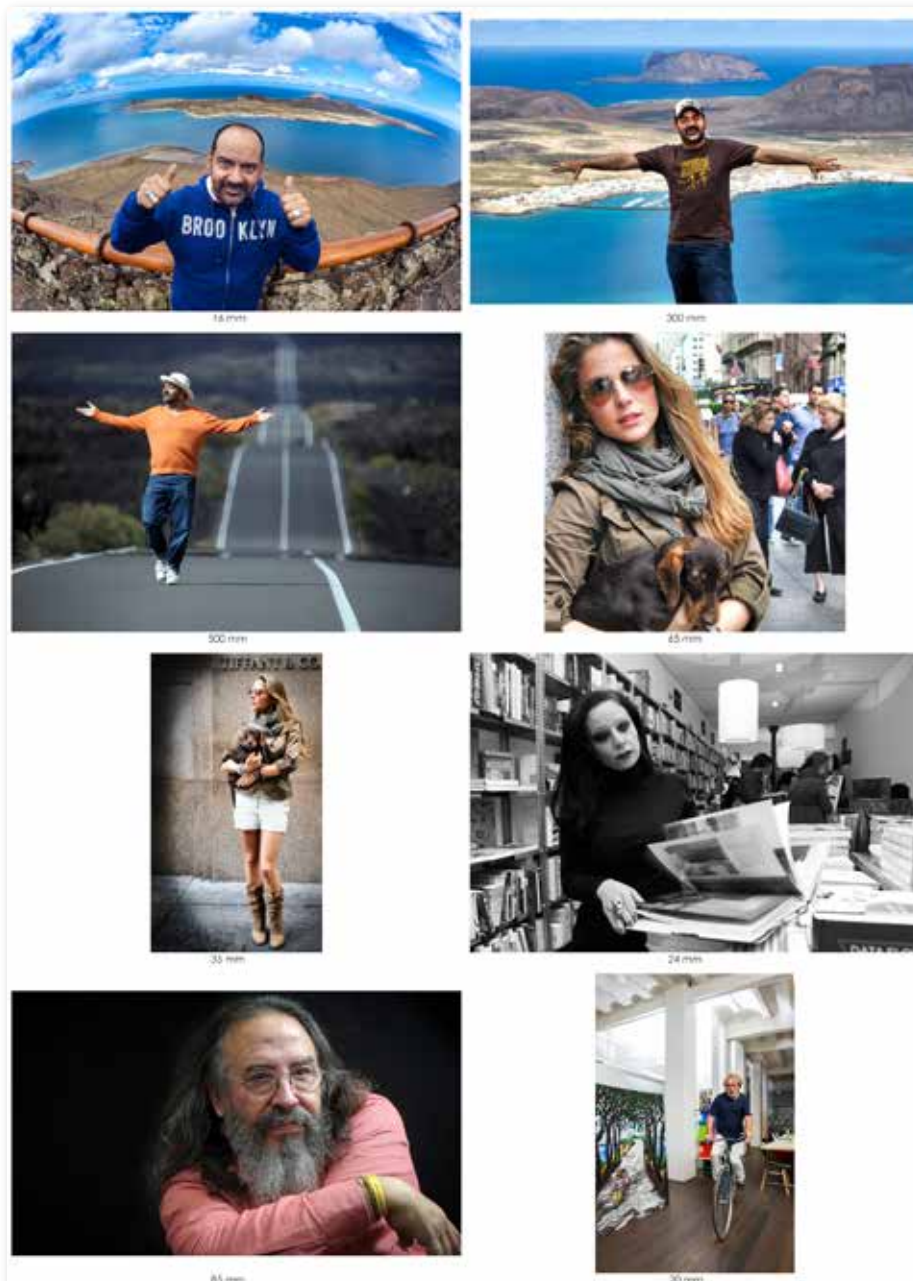

Avui tinc l'objectiu de parlar-vos d'objectius i, en especial, de l'adequat per fer retrats. A vegades em pregunto quin objectiu deuen utilitzar aquestes maquinetes de fer fotos carnet que estan instal·lades a les estacions de metro. Suposo que serà un 50 mm, més o menys (distància focal en *full frame*). Bé: aquí ja tenim una primera referència. Si nosaltres tenim un equip meravellós amb diferents objectius i ganes de fer fotos diferents, doncs no farem servir, justament, aquest objectiu.

Quan ens hem comprat per primera vegada una càmera, el que volem és intentar fer aquelles magnífiques fotos que veiem publicades en diferents llocs. Per fer això hem d'aprendre una cosa tan senzilla com la *teoria en fotografia*, fent un de tants cursos que hi ha a tot arreu. Però som nosaltres, amb la nostra imaginació, els qui hem que posar sal i pebre a la imatge, fent-la així especial.

Segons la meua experiència, el meu consell és que feu servir tant el 16 mm com el 500 mm per al retrat. També heu de tenir en compte factors externs: de vegades estareu obligats per l'espai que hi hagi; d'altres, per l'enquadrament que vulgueu; d'altres, per donar-li una perspectiva diferent... Però l'important és que pugueu donar curs lliure a la vostra imaginació.

I per últim (però no menys important), estigueu atents a aquestes precaucions: si feu servir angulars, cal situar el subjecte tan centrat com sigui possible, per no deformar-lo; per contra, si són teleobjectius podeu desplaçar-lo on vulgueu, ja que no tindreu aquest problema. Sempre es necessitarà una bona llum amb més contrast, ja que podria afectar-vos la llum ultraviolada o la boirina, a causa de la distància de la càmera amb el subjecte. Intenteu fer fotos diferents, originals i cridaneres si són per a vosaltres; i si són per a un client, el més important és que es trobi atractiu; la resta és imaginació...

Te'n recordes?

Xavier Modamio

Recordem fotos guanyadores d'anteriors edicions de la mà dels seus autors

5a edició: Fotografia nocturna/Poca llum (2017) - Xavier Modamio - Classificada en primer lloc

Temps era temps que ens vàrem plantejar de fer un concurs social sota l'epígraf de Nocturna/Poca Llum. La fotografia, com el seu nom indica, és l'art de *dibuixar amb la llum*; per tant, la idea de fer fotografies amb poca llum és contradictòria en si mateixa. El repte era engrescador i, quan t'hi poses de ple, enlluernador.

Portava dies fent fotos nocturnes a edificis del nostre barri, sense arribar a res que em complagués. Finalment, una nit -com, si no?- que m'havia desplaçat a Diagonal Mar, vaig veure com les escales d'entrada al centre comercial només estaven il·luminades pels llums situats en el fons dels esglaons. Observant l'entrada i sortida de gent, vaig veure com apareixien unes siluetes negres, força destacades sobre el fons de ratlles de llum. Va ser el moment de l'eureka: ja tinc la idea del que vull fer.

Com sempre, i especialment en fotografia nocturna, passar de la idea a la realitat no és fàcil. Calia captar la llum dels esglaons sense cremar-la i, per altra banda, la silueta havia de veure's definida, sense massa moviment. Com bé podeu imaginar-vos, va ser necessària una sessió prèvia de prova i error, fins a aconseguir l'exposició correcta.

En un principi, em vaig situar a prop de l'escala utilitzant el 55 mm, però Murphy (per descomptat) va fer que els "actors" s'espantessin i que ningú no passés per davant de la càmera. Solució: situar-me a l'altre costat del carrer per passar així desapercebut i fer la foto amb un teleobjectiu. A partir d'aquí, la feina va quedar reduïda a disparar un seguit de fotos i, finalment, triar la més representativa.

Per acabar d'arrodonir la feina, només quedava fer uns petits retocs amb Photoshop: ajustar l'enquadrament i enfosquir una mica la barana de l'esquerra, per fer-li perdre protagonisme. *Et voilà!* La foto llesta per enviar.

Em quedava una part sempre complicada: posar-li un títol. El primer que em va venir al cap va ser *Stairway to Heaven*, en honor a la meravellosa cançó de Led Zeppelin. Però em va semblar massa pretensions. Així que finalment vaig fer-ne una traducció lliure anomenant-la *Pujant cap al cel*.

Si la mireu amb deteniment, podreu veure que està una mica trepidada. Això es deu al fet que a l'aixecar el mirall de la càmera es produeix una vibració, que el teleobjectiu exagera. No podia treballar amb el mirall aixecat, ja que no veia el que feia. La foto de compromís consistia a fer la silueta buscada, tot acceptant una lleugera trepidació. Si ara hagués de repetir-la, aprofitaria els avantatges de disposar del Live View de la meua càmera actual, evitant així trepidacions.

Pujant cap al cel - Canon 400D, f/5.6, 1/20s, ISO400, 108mm

38a edició: Bicicletes

Temàtica prou àmplia i genèrica per estimular la creativitat i la iniciativa dels fotògrafs.

Sembla que fotografiar bicicletes hauria d'estar associat a proves esportives, a plàstiques imatges obtingudes en viatges per països exòtics, o bé en ciutats europees amb una gran cultura ciclista.

Però, a banda del creixent augment d'aficionats a la bicicleta, la pandèmia, que tot ho trastoca, ha fet sortir al carrer quantitats ingents de bicicletes, com una manera senzilla i fàcil de fer esport a l'aire lliure, com a mitjà de transport individual sense risc, com a eina laboral i també com una forma d'ocupació del temps d'oci familiar...

Només cal passejar per la façana litoral un dia festiu i assolellat per adonar-se'n.

Per tant, se'ns presenta una bona oportunitat per buscar l'estètica de la bicicleta en alguna d'aquestes modalitats:

- Com a mitjà de transport, públic o privat, etc.
- Com a activitat esportiva
- Com a eina laboral
- En moviment o foto estàtica
- Bicicletes noves o trencades i abandonades
- En color o B/N
- Etc.

S'admetran fotos d'arxiu, malgrat que és recomanable fer l'esforç de prendre les fotos *ex professo* per a aquesta participació.

Disposem de tot el mes de gener de 2021 per treballar aquest tema.

Bona sort!

Has de conèixer Ernst Haas

Paco Monforte

Ens recomana un del seus fotògrafs preferits

Ernst Haas (Viena, 1921 - Nova York, 1986)

En aquesta ocasió vull convidar-vos a donar una ullada a l'obra d'un dels pioners de la fotografia en color: Ernst Hass.

Professió i activitat

Va néixer a Viena a l'any 1921 i després d'estudiar medicina, va dur a terme estudis de pintura que van marcar part del seu estil de treball. A començament de 1940, Ernst es va iniciar en el món de la fotografia i es va convertir en un personatge notori, després de publicar un reportatge de fotoperiodisme sobre el retorn dels presoners austríacs de la guerra el 1947.

L'any 1951 l'artista es va traslladar als Estats Units, on va treballar per a diverses revistes, com *Life*, així com per a l'agència Magnum, a la qual va arribar de la mà del seu amic Robert Capa el 1949. Va continuar treballant per a múltiples publicacions fins a la seva mort, l'any 1986.

Tècnica i estil

Ernst va començar a treballar en blanc i negre amb els fotoreportatges de guerra, però gairebé tota la seva obra més coneguda és en color. Va ser així com, al costat de col·legues com William Eggleston o Saul Leiter, va portar al límit les possibilitats de la nova tecnologia de la fotografia en color.

Va fer reportatges de fotoperiodisme als Estats Units i diferents viatges per Europa, molta fotografia de carrer. Hass busca composicions singulars, abstraccions en què la figura humana apareix puntualment com un element complementari de la composició. El seu estil destaca per incloure reflexos, ombres, jocs de colors i elements en moviment, amb l'objectiu de crear imatges d'efectes pictòrics molt singulars.

Ernst Haas

Donada la formació pictòrica d'Ernst, les seves imatges estan impregnades de color. El fotògraf va saber adaptar amb èxit la nova tecnologia de la fotografia a color com un sistema de representació estètic en el qual la composició de taques de colors està molt present, fins al punt d'aconseguir unes abstraccions com mai s'havien vist.

Obra

La seva obra té molts reconeixements i va des de la fotografia documental amb *World War* (1945), imprescindible document en blanc i negre sobre els presoners de la Segona Guerra Mundial, fins a la fotografia comercial, essent un dels pares de la campanya de Marlboro, amb una actitud molt creativa i innovadora. Es va acostar al món del cinema quan el va cridar el director John Houston per a l'encàrrec de la direcció de fotografia de la pel·lícula *La Bíblia*.

Va elaborar dos reportatges clau a la seva obra: el primer a la revista *Life*, *Imatges of a Magic City* (1953), que és un assaig en color sobre la ciutat de Nova York, i el segon, *Beauty in a Brutal Art* (1957), un assaig sobre l'art de la tauromàquia a Espanya. Entre grans reportatges, també va poder fer una bona col·lecció de retrats d'estrelles de Hollywood.

Ernst Haas va publicar una gran varietat de llibres i assajos, entre els quals destaquen *The Creation* (1971), *Ernst Hass in America* (1975) o *Himalayan Pilgrimage* (1978). En els seus assajos explica una de les claus de la seva feina: "L'únic secret per fer bones fotos és no perdre la curiositat, ni pensar que s'ha assolit un objectiu; es tracta de continuar buscant."

Pàgina oficial

<http://www.ernst-haas.com>

Vídeo de l'autor i el seu fill, explicant alguns treballs

<https://www.translatetheweb.com>

Has de conèixer Ernst Haas

Paco Monforte

Has de conèixer Ernst Haas

Paco Monforte

Una foto amb història

Irene Julve

Fotografia, Poblenou i història

Com que la cosa va de xemeneies, farem la secció a to amb el concurs d'aquest mes. I si parlem d'història, crec que el més apropiat és veure les xemeneies en funcionament. Aquesta fotografia està feta des del terrat de l'edifici de la Rambla del Poblenou 60 (on hi ha La Caixa). És fàcil identificar Can Saladrigas, la Torre de les Aigües i el Gasòmetre a la banda dreta. A la banda esquerra, són identificables l'Artesana i la piscina de Lope de Vega (al fons, l'edifici en diagonal).

El més destacable de la foto és la quantitat de xemeneies amb què convivíem i, sobretot, la quantitat de fum que treien i empudegaven l'aire del barri. És un miracle que estiguem vius.

Aquesta panoràmica del Poblenou als anys seixanta, feta per Andreu Balias, és la fotografia número 12640 a l'[Arxiu Històric del Poblenou](#).

Ens agrada jugar.

Accepta el repte que ens proposa la Maite Mariano.

Mira la pàgina 41 i envia'ns la teva foto abans del 8 de febrer (es publicaran al proper número de la revista).

Fotografía social

José Antonio Sánchez

¿Pueden las imágenes cambiar el mundo en el que vivimos?

Quisiera empezar esta nueva sección con un fotógrafo al que admiro, ya que dedicó su vida a la fotografía.

Lewis Hine y cómo la fotografía puede ser herramienta de cambio social

Lewis Hine (Estados Unidos, 1874 – 1940), en su época de docente y sociólogo, utilizó la fotografía como herramienta para sus clases en la Escuela de Cultura Ética, centro educativo fundado por el reformador social Felix Adler, donde se daba una oportunidad a los hijos de familias sin recursos.

Entre sus obras más reconocidas destacan un trabajo sobre la Isla de Ellis (1904), el puerto aduanero donde se “filtraba” a los migrantes para ser “aptos” o “rechazados”, y otro sobre la construcción del Empire State (1930), en el que quería “mostrar las cosas que debían ser corregidas”.

Desde 1890 hasta 1920, en la llamada era *progresiva*, se fundaron varias organizaciones que aspiraban a cambios en las mejoras sociales, en las que Hine participó. Conociendo estas realidades, decidió abandonar la docencia para dedicarse profesionalmente a la fotografía, reflejando las condiciones sociales de las familias trabajadoras. Durante diez años (1908-1918) fue contratado por el Comité Nacional Contra la Explotación Infantil (NCLC) para denunciar las duras condiciones laborales infantiles en plantaciones, minas de carbón y fábricas.

En ocasiones tenía que hacer su labor disfrazado de inspector de incendios o vendedor de biblias, e incluso haciéndose pasar por representante de las compañías proveedoras de las máquinas empleadas en las fábricas a las que deseaba acceder, a causa de las amenazas de muerte recibidas.

Gracias a su trabajo en manos de la NCLC se implementaron leyes de labor infantil y aumentó la conciencia sobre las duras condiciones de las personas que migraban buscando un futuro mejor lejos del hambre. Estas mejoras encontraron muchas dificultades, ya que no se ajustaban a la constitución americana del momento.

Hine trabajó para la Cruz Roja, durante la I Guerra Mundial, para mostrar su obra en los hospitales de la retaguardia, y más tarde, durante la Gran Depresión (1929), para registrar su labor social.

En 1935, la Farm Security Administration (FSA) contrató a varios fotógrafos para documentar la vida en el campo y la inmigración durante la Gran Depresión. Entre ellos se encontraban Walker Evans, considerado el fotógrafo de la Gran Depresión y padre de la fotografía documental norteamericana, y Dorothea Lange, que capturó en ese contexto su famoso retrato *Madre migrante*.

La FSA denegó la participación a Hine. La respuesta que se le dio fue: “tu fotografía está anticuada”. A partir de entonces, su importante trabajo documental empezó a ser ignorado, cerrándosele las puertas a nuevos contratos y debiéndose endeudar.

En 1936 y con 62 años de edad, Hine colaboraba en la Photo League, una cooperativa de artistas dedicada a la denuncia social, donde se le intentó ayudar promocionando su trabajo. Años más tarde, en los años cincuenta, esta organización, a causa de la “cruzada anticomunista” del senador McCarthy, tuvo que disolverse.

Fotografía social

José Antonio Sánchez

Lewis Hine falleció en 1940, olvidado y arruinado. No obstante, hoy día se le reconoce como el padre del fotoperiodismo social.

Es triste reconocer que habiendo utilizado Hine la fotografía como herramienta de cambio social, si hoy día, niños y trabajadores quisieran ver sus fotografías en las exposiciones donde se exhiben sus retratos, sus vidas, no lo podrían hacer porque no podrían pagar la entrada, y, posiblemente, Hine tampoco. Ni mucho menos pagar las sumas de dinero por las que se subastan sus obras. En el mundo del arte, el reflejo de la pobreza también genera riqueza para algunos. Ya suponemos qué pensaría Hine sobre ello, cuando en sus primeros años imprimía sus fotografías en folletos de mala calidad para denunciar esta falta de derechos humanos.

Las fotografías de Hine sirvieron para documentar y concienciar sobre el trabajo infantil y las familias migrantes. Y pese a todas las dificultades "legales" contra la defensa de estos niños, con mucho esfuerzo y trabajo se consiguió mejorar estas condiciones dentro de la explotación, hasta la prohibición del trabajo infantil.

Actualmente, cerca de 215 millones de niños y niñas trabajan en el mundo. Muchos de ellos en plantaciones, fábricas, minas... Y mientras en nuestra sociedad avanzada, en nuestro mundo "civilizado" y globalizado, nos orgullecemos de que la explotación infantil no existe, grandes empresas se benefician de los bajos costes de mano de obra favorecida por esta esclavitud en países de África, Asia o Sudamérica, e invierten millones en publicidad para ofrecernos los últimos modelos de móviles, coches eléctricos, moda o lujosas joyas.

"Los mayores peligros a los que está sometida la sociedad son la oscuridad y la ignorancia. Se requiere ¡luz a raudales! Por consiguiente, el lema del trabajador social es 'Hágase la luz'. Y en la actividad por iluminar la realidad, nosotros tenemos una poderosa herramienta que escribe con luz: la fotografía." (Lewis Hine)

Child Laborer - 1908 - Serie: National Child Labor Committee photographs

Nous fotògrafs

Mònica Lop

Les experiències de l'aprenentatge

Doncs vegem la feina feta aquest mes. Tot i que ha sigut un mes amb festius i el curs ha tingut alguna pausa, no hem deixat de treballar amb ganes!

El tema de la setmana del 27 de novembre va ser la **macrofotografia creativa fàcil**, pensant que cap de nosaltres té un objectiu macro i que utilitzarem el zoom de la càmera.

La macrofotografia és fotografar elements molt petits o parts d'un objecte. Treballarem amb llum natural o artificial. Ens diuen que podem fer les fotografies amb la càmera en mà; per a això haurem de compensar el petit moviment del nostre cos aplicant velocitats d'obturació ràpides (almenys 1/125), cosa que farà que treballem amb diafragmes oberts ($f4 - f5,6$), i amb el valor ISO més baix possible, però que ens permeti assegurar una obturació ràpida.

El principal problema amb què ens trobem, com no pot ser d'una altra manera, és l'enfocament. El dilluns 30 de novembre vam estar parlant de com anaven aquests exercicis, junt amb en Xavier Modamio i en Joan Masats, que ens van proposar algun material que podem tenir si ens agrada el macro, en el cas de no tenir al nostre abast aconseguir un objectiu macro. Vam parlar de l'anell inversor i dels filtres d'aproximació, material econòmic que ens pot ajudar a gaudir una mica més d'aquest tipus de fotografia.

Mònica Lop

Maite Mariano

Adelina Bonet

Nous fotògrafs

Mònica Lop

També ens hem posat a treballar la **fotografia nocturna**, i aprofitant que aquest mes el tema del concurs ho requeria, es va fer una sortida el divendres 4 de desembre al parc de Diagonal Mar per fer la pràctica de la fotografia i llums de nit. Va ser una "freda" activitat, però molt profitosa.

Adelina Bonet

Inés Sánchez

Pere Clarós

En una altra de les nostres classes online que fem els dilluns, el profe Jordi ens proposa de fer una sortida, amb dues opcions: tornar a fer fotografia de nit, que falta ens fa, o quedar un dissabte per poder treballar amb llum natural. Decidim fer-ne ara una de dia, i després de festes, fer la de nit. Així que el dissabte 19 de desembre es fa activitat presencial per treballar la composició, aplicació de filtres, efecte seda... Es queda a la base nàutica, per –com podeu comprovar– treballar sobretot amb l'aigua.

Maite Mariano

Pere Clarós

Inés Sánchez

Cal recordar que cada dilluns a les 20.00 h ens connectem per anar comentant com van els nostres deures i per parlar de tots els dubtes que ens van sortint. Gràcies, profes! Quina paciència!

"No fem una fotografia només amb la càmera. L'acte de fotografiar va acompanyat de tots els llibres que hem llegit, les pel·lícules que hem vist, la música que hem escoltat, les persones que hem estimat." (Ansel Adams)

Aire de Xavier Manrique

Aire és el segon llibre d'aquest fotògraf. Es tracta d'un fotollibre en el qual, a través de la seva mirada, fa una passejada en forma d'imatges pel Delta de l'Ebre.

Hi trobareu imatges de paisatges i de natura on l'aire, entès com a element evocador de llibertat, n'és el fil conductor. L'autor utilitza el minimalisme com a eina en les seves imatges, transmetent en totes elles una sensació de serenor, pau interior, etc.

Molts fotògrafs de paisatge acostumem a cercar aquests moments de calma, d'instant present (el famós "aquí i ara") que sens dubte la soledat, el fet d'estar envoltats de natura i les llums suaus de l'albada tant ens ajuden a aconseguir.

En aquests casos, l'acte fotogràfic pot acabar convertint-se en una simple excusa per viure aquests moments, i les fotografies obtingudes, un mer record subjectiu d'aquella experiència.

La dificultat rau a aconseguir transmetre a altres persones, mitjançant imatges, part d'aquell sentiment, i a saber destriar aquelles que millor compleixin aquesta finalitat. I aquest és un exercici que Aire aconsegueix.

La biblioteca

Jordi Mestrich

Any de publicació: 2019

Nombre de pàgines: 74

Dimensions: 27 x 23 cm

Enquadernació: Tapa tova, Portada: Curious Metallics Peacock de 300 g, enquadernació fresada en cola.

Interior: Arcoprint Milk de 150 g

Llengua: Català i castellà

Preu: 35 €

On trobar-lo: a través de la web de l'autor <http://www.xmanrique.com/contacte.aspx>

Sobre l'autor

Xavier Manrique (Barcelona, 1968)

La seva fotografia se centra en la natura, de la qual és un apassionat. El seu interès està orientat a crear imatges a partir de moments efímers, buscant els detalls de formes i textures més inusuals, aprofitant les diferents intensitats i colors de la llum. A partir d'aquí mostra un interès creixent dirigit cap a la conceptualització del paisatge, buscant-hi metàfores de la vida i reflexions personals.

Des de fa uns anys ha exposat regularment, tant individualment com de forma col·lectiva, en diferents sales i festivals. Ha autoeditat i publicat dos llibres. El primer recull reflexions al voltant de les seves fotografies. En el segon inicia una narrativa visual i metafòrica sobre el lloc. Dels premis obtinguts, cal destacar-ne els assolits als concursos internacionals Montphoto i Montier-En-Der.

Web: <http://www.xmanrique.com/>

Instagram: <https://www.instagram.com/xmanriquep/>

Facebook: <https://www.facebook.com/xmanrique.p>

Entrevista sobre el crowdfunding del llibre a **YouTube:** https://youtu.be/n8qfl1_dVdU

Apunts sobre qualsevol aspecte del món de la fotografia que poden resultar d'interès

Que maco és el Photoshop! (que Déu confongui en la seva glòria)

Tothom sap molt bé com funciona el Photoshop (o no). Però de vegades ens agradaria tenir un programa més fàcil o més ràpid de carregar, o que poguéssim instal·lar a l'ordinador portàtil que ja té uns anys.

Aquí vull donar una sèrie d'alternatives, que mai seran tan bones com Photoshop, però que ens poden treure de dificultats en més d'una ocasió.

En aquest número començarem pel [Paint.net](https://www.paint.net/). El nom espanta, ens fa recordar el famós Paint de Windows. Ja us dic ara mateix que no hi té res a veure. És un programa que pesa poc, gratuït i que va millorant dia a dia. D'entrada necessita pocs recursos; segons els desenvolupadors, gairebé res.

Requisitos del sistema

Sistema mínimo

- Windows 10 (versión 1607 "Anniversary Update" o más reciente)
 - o Windows 8.1
 - o Windows 7 SP1 con [Platform Update](#)
- Procesador de 1 GHz (se recomienda doble núcleo)
- 1 GB de RAM

Què ens permet fer aquest programa?

D'entrada, el podem instal·lar en gairebé qualsevol ordinador vell que corri per casa, ja sigui d'escriptori o portàtil. Així, quan anem al poble amb el portàtil podem retocar una mica les fotos. Esborrar la sogra o el cunyat, o el Cisco de cal Curt, que sempre fa el boig a les fotos.

La interfície d'usuari és intuïtiva, té suport per treballar amb capes i es poden desfer les accions de manera il·limitada. Té una comunitat en línia, tutorials i complements. Per fer-nos-en una idea, l'última actualització es va llançar el 23 d'octubre del gloriós any 2020.

El primer cop que l'instal·leu us demanarà instal·lar Framework. No us espanteu: és el suport que necessita per poder treballar. Com si diguéssim, el llenguatge de programació que necessita per poder funcionar.

Es pot trobar en edició portable, però heu d'anar molt amb compte amb el lloc d'on us el baixeu. Jo no ho aconsello. Sempre serà una versió més antiga i pot estar plena de trampes. El millor és baixar-se'l de la pàgina oficial, a l'enllaç que us he deixat més amunt. També se n'anuncien formes en línia. Compte! Us demanaran el correu i us ompliran de publicitat.

Una interfície molt refinada, pràctica, simple i fluida

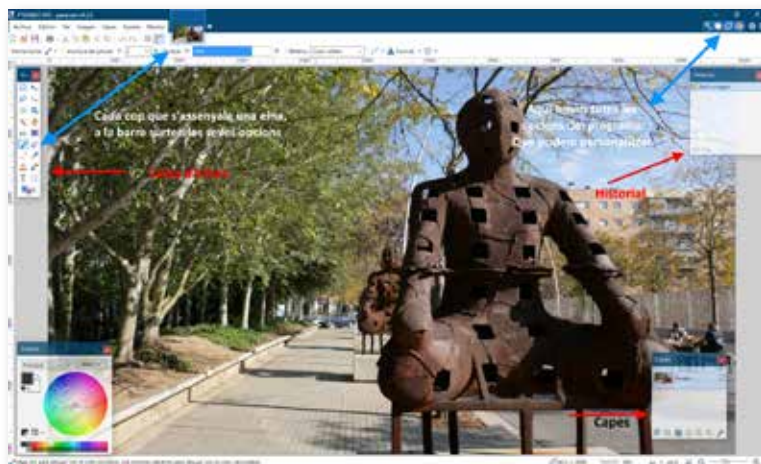
Està dissenyat amb l'objectiu de ser un programa llest per utilitzar tan aviat com s'obri. La interfície d'usuari és una de les seves majors forteses. Un principiant hi pot navegar sense l'ajuda d'un tutorial. Admet dreceres de teclat per anar cada vegada més ràpid.

Totes les funcions d'edició d'imatges estan recollides en el menú "Ajustos". Es poden superposar capes o barrejar-les, i això ho trobarem en el menú "Capes".

S'han dissenyat centenars de complements per a Paint.net, molts dels quals es basen en un software de codi obert (no s'ha de pagar). Com el cas d'un *plugin*, que proporciona suport per al format d'imatge RAW, el seu nom és dcrw, ja que l'aplicació d'entrada no suporta aquest format.

Com ja he dit, no podem substituir els grans del software de retoc. Però coses com posar rètols, canviar la grandària de la imatge o del llenç, aclarir, enfosquir o esborrar són molt fàcils de fer. A mi m'ha ajudat i m'ha tret les castanyes del foc en nombroses ocasions, sobretot al portàtil.

Espero que a vosaltres també us serveixi. I si no, estaré molt content: voldrà dir que teniu molts recursos i que en sabeu molt. Jo, és que soc pobre, i una mica curt.

El racó del químic

Francesc Gimeno

Petits trucs de quan la fotografia no era cosa de bits

Primer

En el revelat de paper es pot aconseguir el color sèpia, de manera natural i amb una mica de paciència, en dos o tres dies. És un procés en què no calen virats químics especials.

El to sèpia és molt fàcil d'aconseguir; per fer-ho cal evitar l'últim bany de fixador, fins a haver aconseguit el to sèpia que més ens agradi.

Es tracta de fer el bany de fixador abans del primer bany de revelat, i, per últim, rentar la foto. O sigui: revelar, rentar, esperar uns dies, fer el fixat al cap de dos o tres dies i rentar la foto.

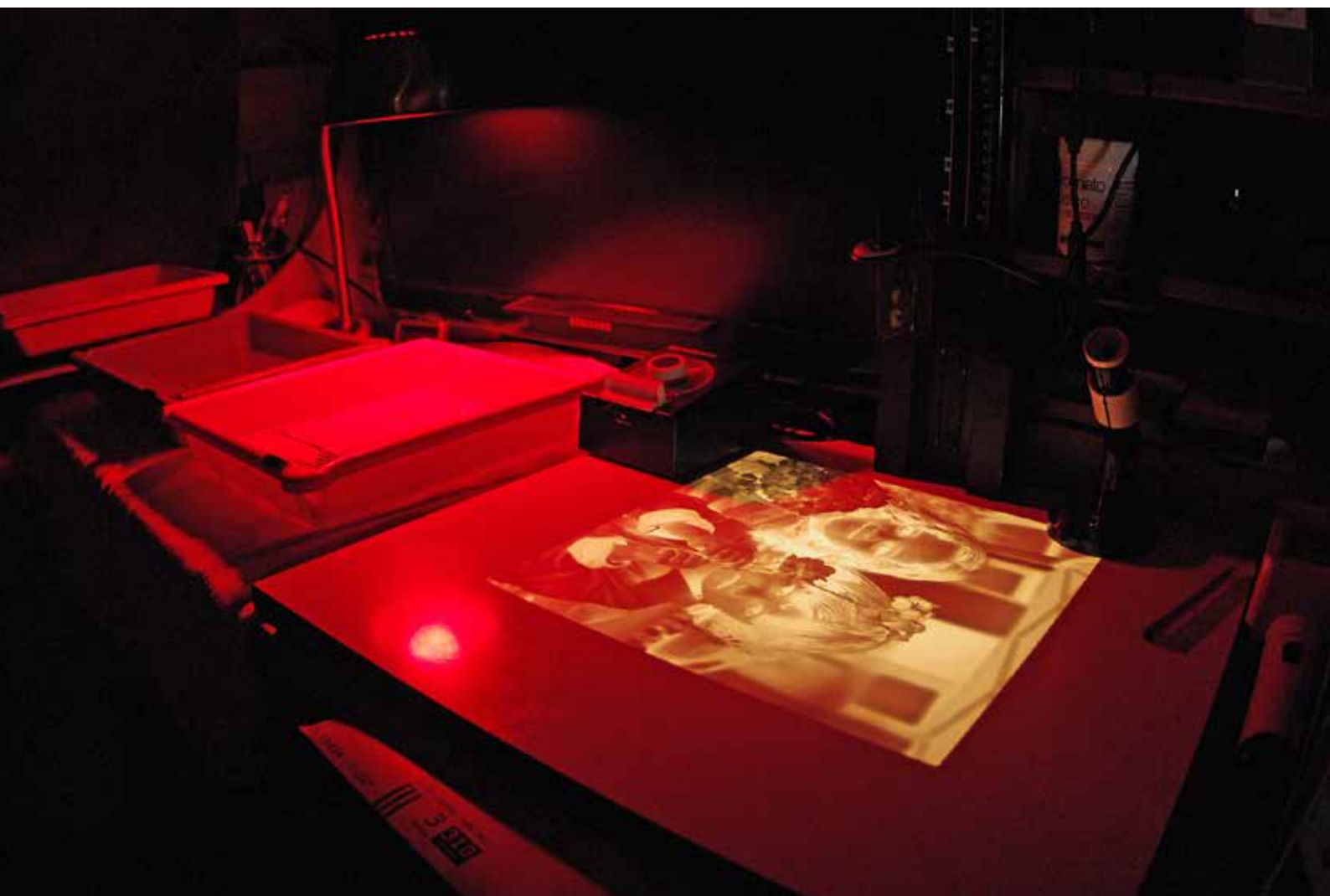
Cal no fer l'últim bany de fixador fins a haver aconseguit el color sèpia que més ens agradi.

Segon

Fer servir H_2O (aigua) per aturar el primer bany de revelador. Cal evitar utilitzar àcid acètic per aturar el revelat, ja que fa una olor molt forta i la roba en queda impregnada. La fortor es pot evitar amb un bany perllongat d'aigua, i s'aconsegueixen els mateixos resultats.

Tercer

Per fer l'últim rentat en el revelat del negatiu es poden utilitzar unes gotetes de detergent rentavaixelles. No cal comprar el líquid especial per fer aquesta tasca: el sabó de cuina per rentar els plats aconsegueix el mateix resultat d'escórrer l'aigua quan es penja el negatiu per assecat-lo i sense que hi quedin taques. És molt important, després de deixar el negatiu al tanc de revelat amb l'aigua amb sabó, fer córrer una mica d'aigua sota l'aixeta, fins a omplir la tanqueta, i amb la mà, o bé amb un regle o pal, retirar l'escuma del sabó (fer-ho en una pica o zona humida). Quan no quedi bromera, es pot treure el negatiu per assecat-lo a la torre d'assecat, a fi que no agafi pols.

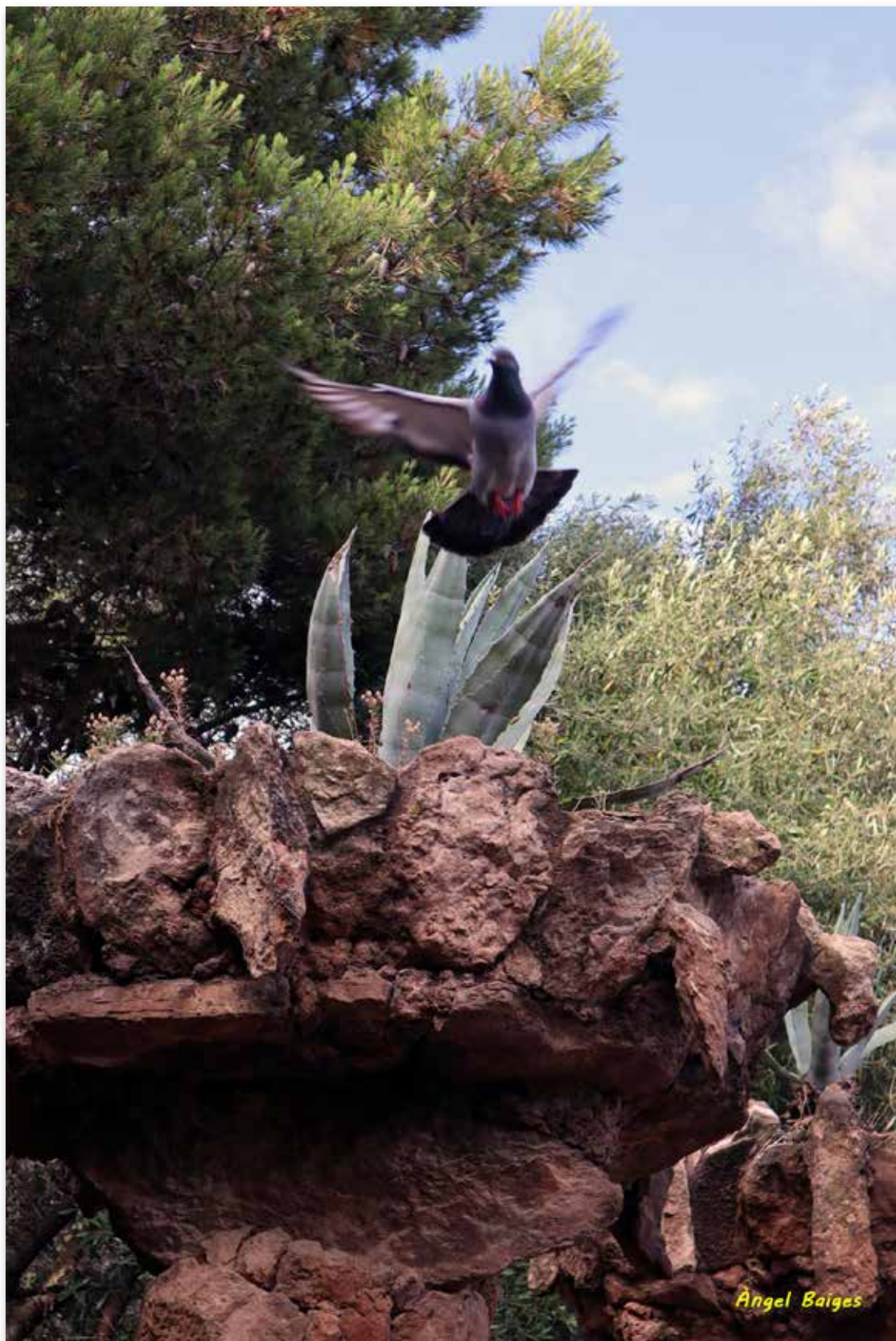
La meva foto del 2020

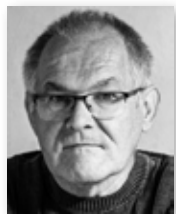
No té per què ser la millor, sinó aquella que, per la raó que sigui, més t'ha agradat, més bons records et porta...

Àngel Baiges

He triat aquesta foto perquè va ser una instantània sense cap preparació. Més què fer una foto, és com si hagués anat a caçar.

José Antonio Sánchez

He elegido esta fotografía por el simple hecho de ser una temática completamente nueva para mí. Reconozco que me ha servido para descubrir nuevas sensaciones y formas de hacer fotografía.

Debido al confinamiento sanitario, tuve que dejar de realizar reportajes sociales (manifestaciones, eventos...), pero no podía permitir que este estado me impidiera hacer fotografía, de modo que empecé a realizar retratos y así ir descubriendo el estudio de la luz. Las primeras iluminaciones eran caseras, y tengo que confesar que en alguna ocasión la modelo tenía que sujetar el foco para que no se le cayera encima. Toda una odisea, pero que quiero recordar con simpatía del que no se deja vencer por estas pequeñas incidencias, y poco a poco ha ido aprendiendo por ensayo y error. Y aunque el retrato ya fue de por sí, un crecimiento como fotógrafo, quise avanzar un poco más, y gracias a la confianza y colaboración de conocidas pude llegar a la fotografía de desnudo.

Me siento muy bien cuando mis modelos se sienten orgullosas de poder mostrarse de forma tan íntima, y además que sirva para que otras se animen a ello.

Un nuevo reto, creo humildemente conseguido, en el que poco a poco, tanto la modelo como el fotógrafo fueron aprendiendo y tomando confianza en sí mismos.

Àngel Muñoz Hernandez

He escollit aquesta fotografia per la seva senzillesa, on un fons desenfocat li roba el protagonisme a l'objecte principal.

P
C

Pere Clarós

Segurament no és una gran foto, però havent participat en el curs de Fotografia-Nivell 2 és una de les que m'ha fet més il·lusió fer.

Josep Maria March

He triat aquest foto perquè és una de les darreres fotos de l'any, feta en un entorn d'aquells que em fascinen, concretament en un edifici abandonat fa anys i on el pas del temps ha deixat la seva empremta.

En aquests llocs, vellesa i bellesa es fonen en harmonia, i passejant per les estances ara buides, no puc deixar d'imaginar-les plenes de vida, d'il·lusions d'altra gent que el temps s'ha endut inexorablement.

La meva foto del 2020

Maite Mariano Buyreu

La meva foto de l'any, sens dubte, és aquesta que adjunto, no per la seva qualitat, sinó per la seva història i pel que per a mi significa.

De fet, és la primera foto que vaig presentar al concurs del Fotoclub (el de la Barceloneta) i tot i que qualitativament n'hi havia de millors, la vaig triar perquè era casa meua, des que vaig néixer fins encara no fa un any. La vaig fer sense pensar, per a mi, per tenir-la de record. I vaig pensar que com que la penjaríeu a internet, a la web, també la podria veure quan volgués (és el que té la nostàlgia).

Després el Jordi va i la tria per destrossar-la (amb motiu) en la secció "El Foto Fòrum". Ja fins i tot abans de presentar-la volia repetir-la, per fer-la pensant en el concurs, i no només per a mi. El primer dia que vaig voler fer-la de nou va ploure i no va poder ser i com que s'acabava el termini, la vaig presentar tal com estava. He intentat fer-la tres cops més i sempre passa quelcom que fa que no la pugui fer.

El repte: Encoratjo a tots els membres del Fotoclub a fer una foto de l'edifici del passeig Joan de Borbó, 28, a la Barceloneta. Així tindrà una visió diferent d'un lloc molt estimat per mi. Us dono les gràcies per endavant a aquells que us hi animeu. Envieu les fotos a donec.perficiam.foto@gmail.com abans del 8 de febrer (es publicaran al proper número de la revista).

Mònica Lop

Soc totalment conscient que no és la meva millor foto ni és espectacular, però per a mi és el lloc on em porta a casa meva, on cada dia trepitja el meu cotxe per entrar al meu poble, i aquell dia vaig decidir parar per tenir en foto una de les meves imatges més quotidianes.

La meva foto del 2020

Jordi Mestrich

Xarxa: [Instagram](#) / [web](#)

Localització/Datació: Estany de Banyoles, Banyoles (Girona), 02/09/2020, 20:08

Càmera/Òptica: Canon EOS 6D / Canon EF 70-300mm f/4-5.6 IS USM

Paràmetres: 225 mm, f19, ISO 50, 20 seg, RAW, trespeus, cable disparador.

A l'estiu, l'estany de Banyoles acostuma a estar molt concorregut, també de fotògrafs. Afortunadament, aquest any vaig poder fer vacances al setembre, quan l'afluència de visitants a l'estany es redueix a passejants habituals i veïns.

Vaig veure els llums de la terrassa d'un bar reflectint-se a l'aigua de l'estany, però ja era massa fosc i hauria obtingut massa contrast entre les llums i l'entorn, així que vaig planificar la fotografia per al dia següent. L'endemà vaig tornar a l'estany cap al vespre, poc després de la posta de sol, i vaig ajustar els paràmetres per fer una llarga exposició per tal d'aconseguir un efecte sedós a l'aigua, potenciant el protagonisme dels reflexos allargats.

He triat aquesta fotografia en representació de les moltes que vaig fer durant aquells dies. L'estany va ser tot un descobriment per a mi; acostumat com estic a fotografiar el mar i la costa, les aigües tranquil·les de l'estany em van semblar un ecosistema ple de possibilitats fotogràfiques: les aus, la vegetació, les edificacions (pesqueres) i l'activitat humana del seu entorn (barques, passejants, esportistes, etc.).

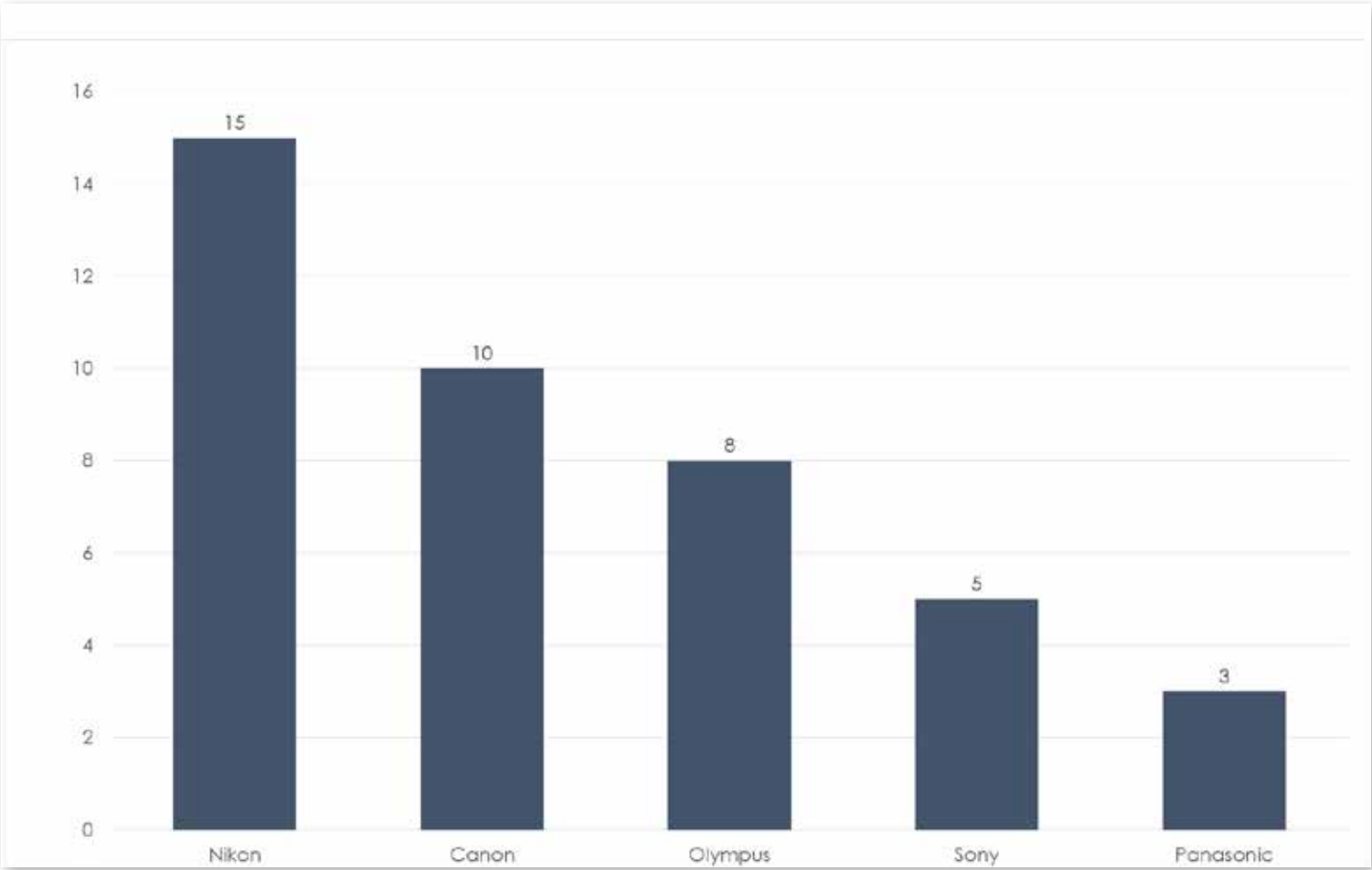
Eduard Farriols

És la fotografia del concurs del Fotoclub sobre el tema Gorres i barrets per a la qual vaig ajuntar quatre elements que tinc des de fa molts anys i que tenen un bon significat personal. Vaig gaudir fent-la i vaig estar força satisfet del resultat final, perquè la composició i les diferents tonalitats de grisos em van semblar molt atractius.

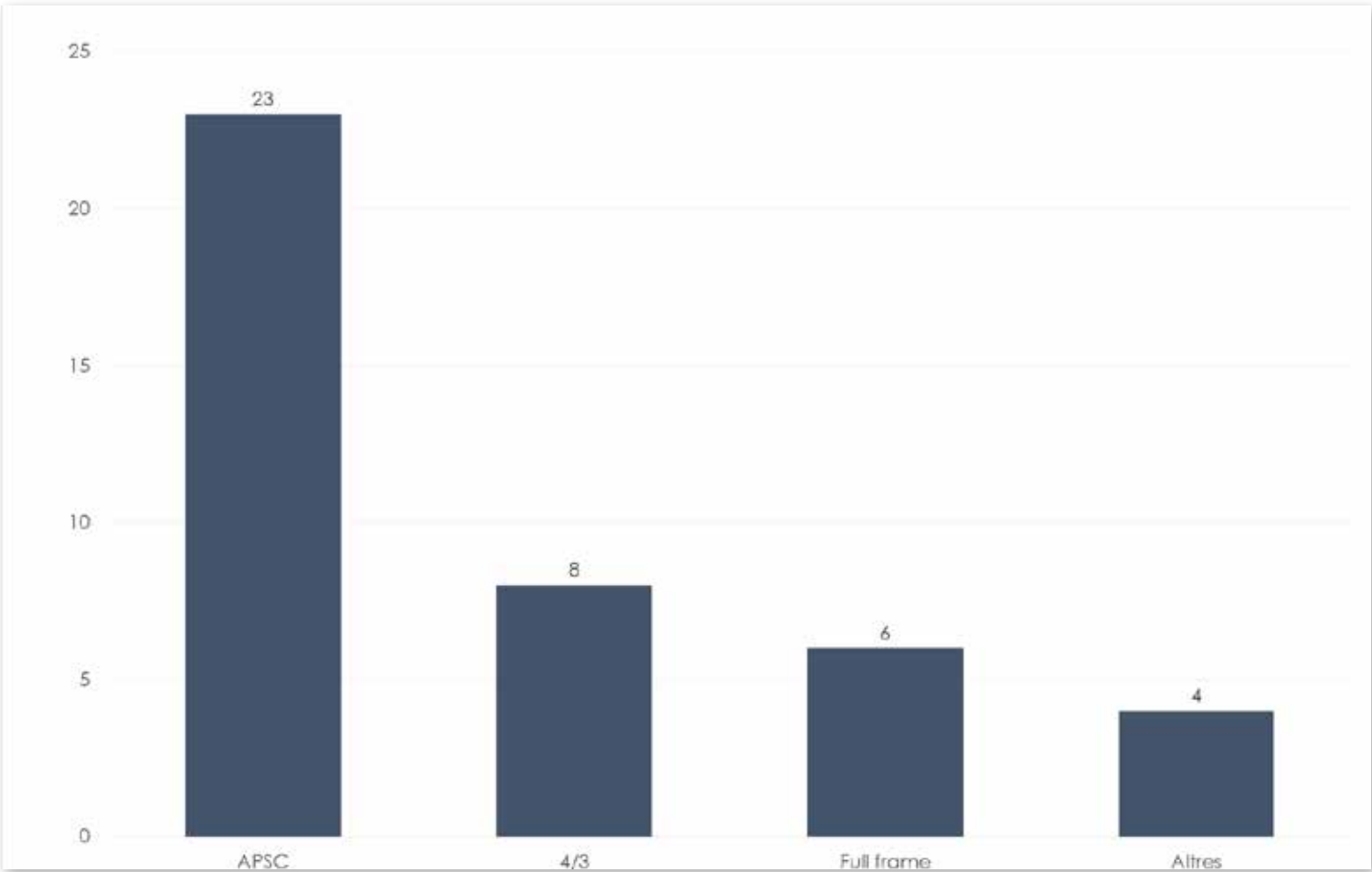
Resultats de l'enquesta realitzada entre el 21/12/2020 i 31/12/2020. Participació: 41 socis/es.

Marca de la càmera principal

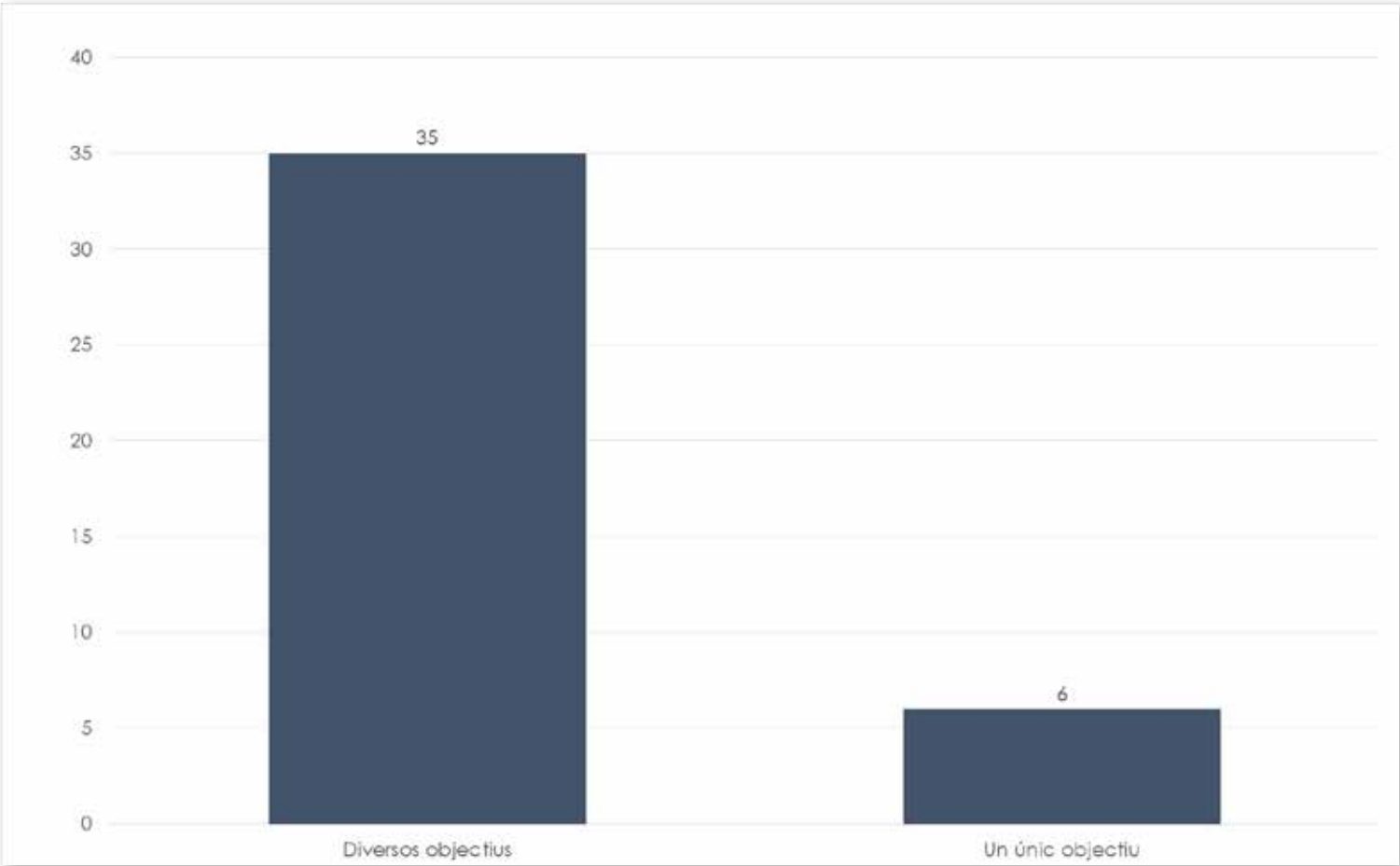
Marca	Valor	%
Nikon	15	37%
Canon	10	24%
Olympus	8	20%
Sony	5	12%
Panasonic	3	7%

Mida del sensor

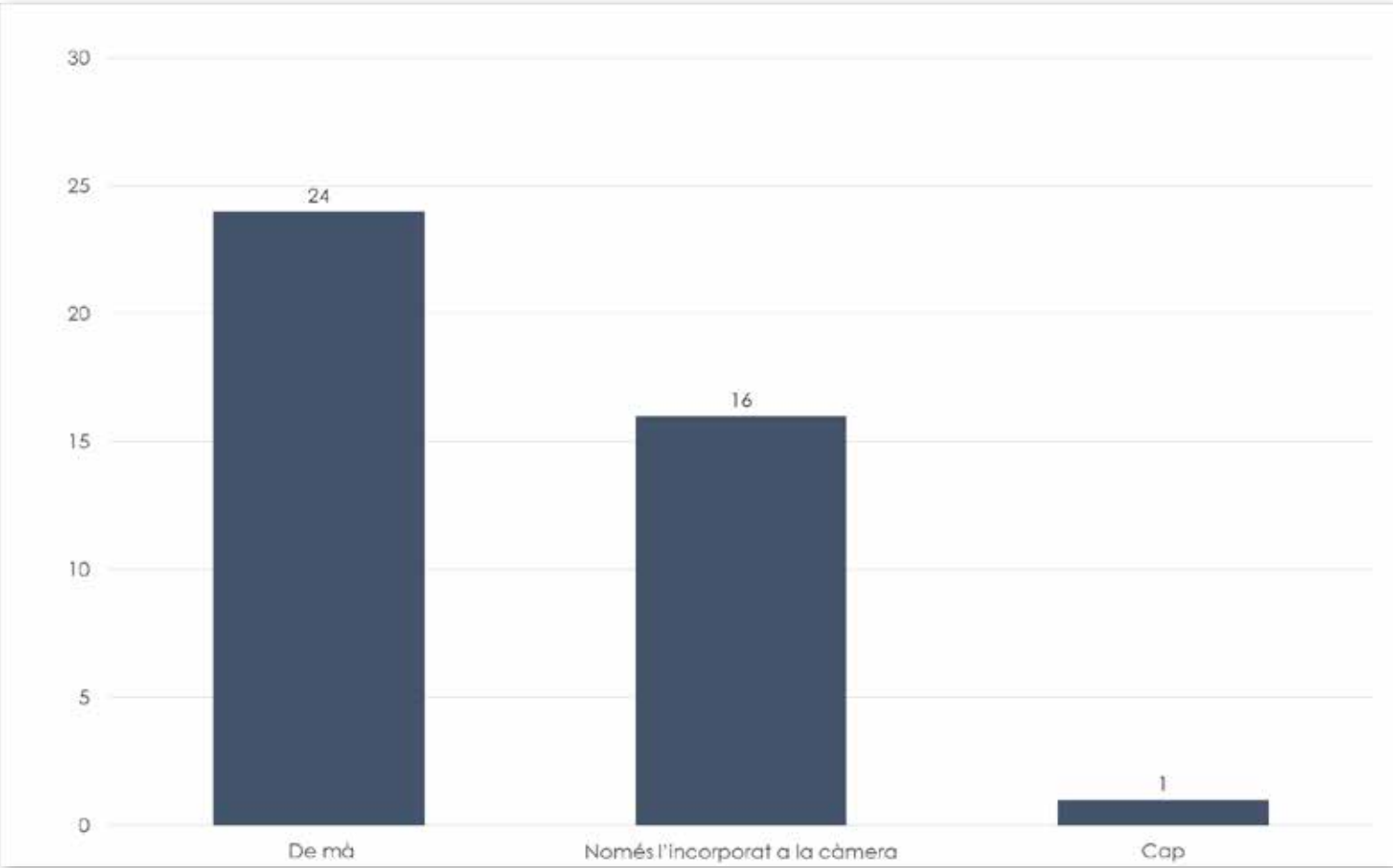
Sensor	Valor	%
APSC	23	56%
4/3	8	20%
Full frame	6	15%
Altres	4	10%

Objectius

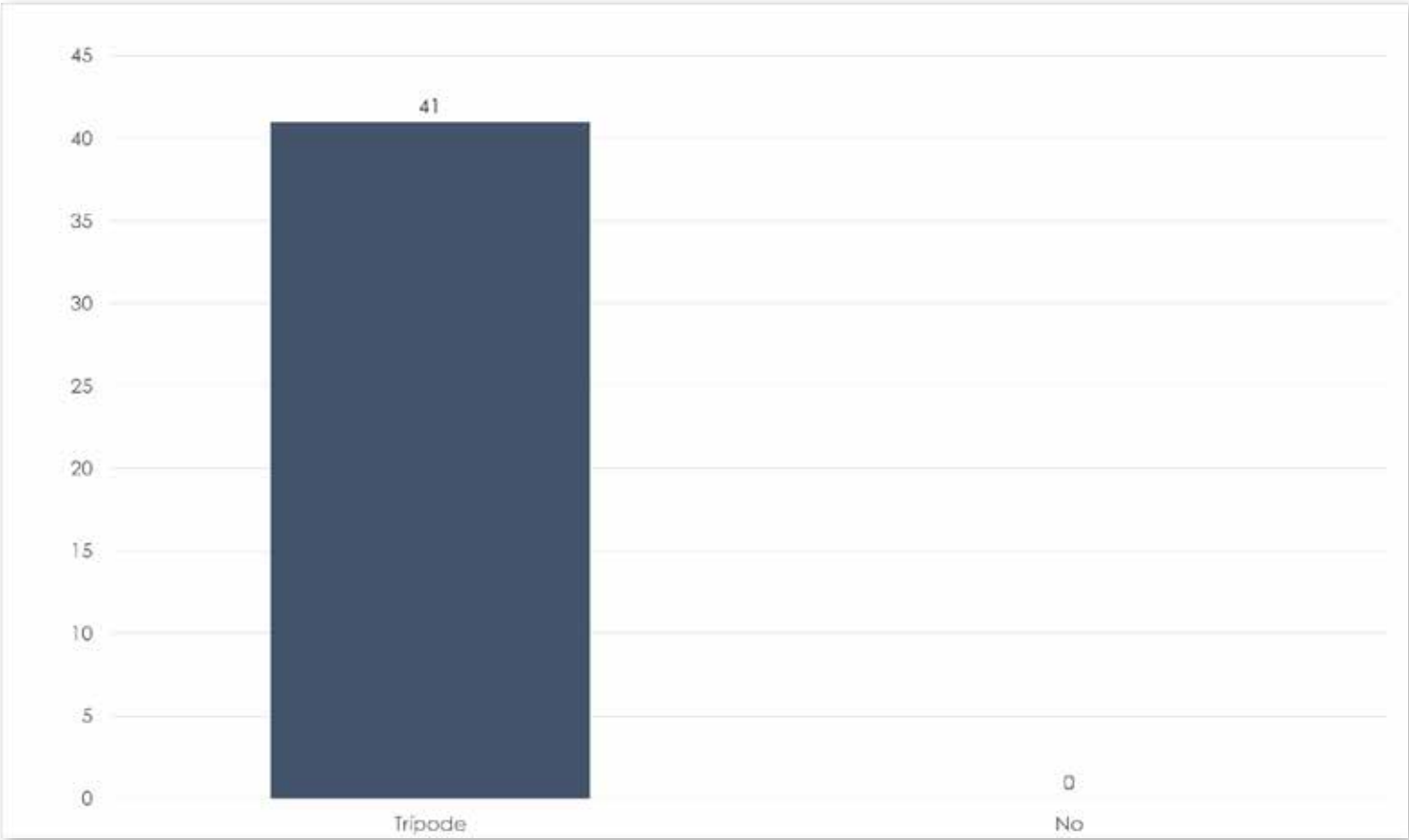
Objectius	Valor	%
Diversos objectius	35	85%
Un únic objectiu	6	15%

Flaix

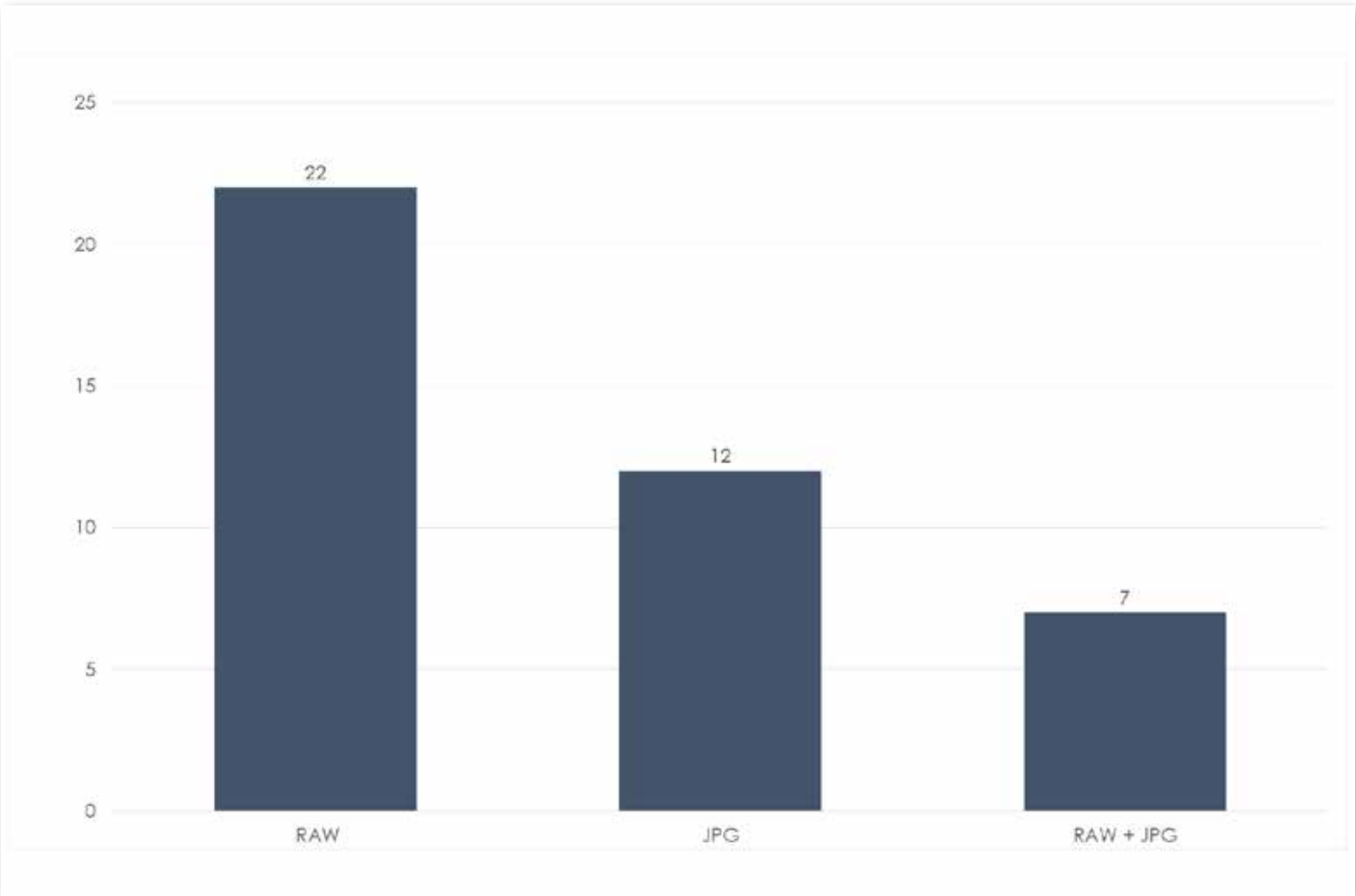
Flaix	Valor	%
De mà	24	59%
Només l'incorporat a la càmera	16	39%
Cap	1	2%

Trípode

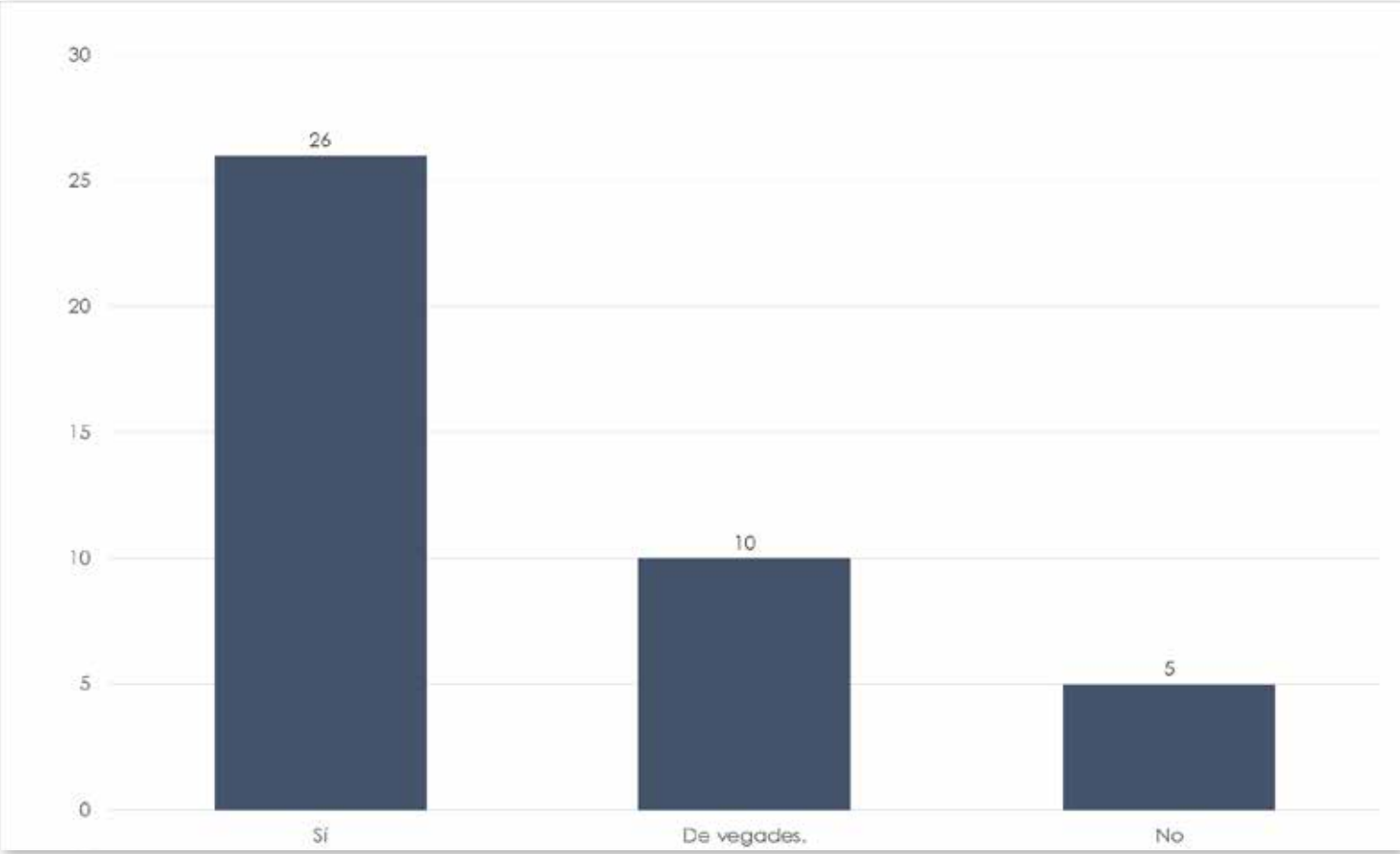
Trípode	Valor	%
Trípode	41	100%
No	0	0%

Format

Format	Valor	%
RAW	22	54%
JPG	12	29%
RAW + JPG	7	17%

Processament

Processament	Valor	%
Sí	26	63%
De vegades	10	24%
No	5	12%

Us vull ensenyar aquesta foto

Víctor Bigas

Espai per ensenyar-nos i comentar la teva foto

L'estiu del 2019, concretament a l'agost, teníem previst viatjar amb la família a Nova York (mai hi havíem anat abans amb els fills, tots teníem moltes ganes d'anar-hi i preparar el viatge a consciència...). Bé: aquesta foto té tota una història al darrere. L'hivern del 2018 vaig estar cercant i cercant, preguntant i enviant correus fer tal que m'informessin quina era la millor localització per fer aquesta foto des del cantó del barri de Brooklyn. Vaig parlar amb un fotògraf xilè, un de neozelandès, una fotògrafa novaiorquesa i un de japonès. Tots em van suggerir diferents indrets, si bé la Jacqueline va ser qui millor em va ajudar, ja que em va enviar la localització exacta, quina era la millor hora i quin dia hi havia d'anar (dinou dies abans m'havia suggerit anar-hi un dijous, ja que hi hauria núvols –sense núvols, la foto hauria perdut molt–). Doncs bé: la Jacqueline, una tia mooolt enrotllada, em va deixar pintat un petit traç en vermell a la pedra sobre la qual jo havia de seure amb amb el trespeus. Vaig arribar-hi cap a les 17.00 h, i després de trobar la roca, vaig estar ben bé quatre hores esperant-me per fer la foto. Us adjunto la foto original, més la que em va fer la meva dona des de darrere.

Panoràmica de 18 fotografies verticals, processades amb Lightroom. S'han netejat totes les llums de colors del trànsit de vaixells. Una currada!

Canon 7D Mark II, f/11, 45s, ISO-200

Foto del *making of* que em va fer la meva dona des de darrere

35 dies en 35 mm (I)

35/35 va ser un joc, un repte, un experiment fotogràfic en què alguns varen reviure temps passats i d'altres varen descobrir noves sensacions. Durant 35 dies, els participants varen realitzar fotografies en pel·lícula de 35 mm. Us en mostrem els resultats.

Felip Dídac

Càmera: Voigtlander Vito C

Objectiu: Lanthar 50mm 2.8

Pel·lícula: Kodak 400 2TMY

Laboratori: Kodak

Comentari:

"Bona experiència, excepte en tenir en compte la distància d'enfocament, que se m'oblidava o no encertava."

Jaime Mediavilla

Càmera: Canon 300 V
Objectiu: 24/70 Canon 2.8
Pel·lícula:
Laboratori: Revelab

Comentari:

"Lo hice por participar y hacer piña, pero no lo pasé tan bien como otras veces, ya que me retrasé y acabé corriendo."

Càmera: Nikon F80 (2000)
Objectiu: Nikkor 28-80 f3.3- 5.6 G
Pel·lícula: Ilford SFX 200 / Ilford HP5 Plus 400
Laboratori: Revelab

Comentari: "L'experiència 35/35 comença ja des que es planteja la proposta. En primer lloc, cal recuperar la càmera analògica de la cambra dels mals endreços. A la fi la trobo i la desempolso. Ai... cal anar a comprar piles. A la ferreteria propera no en tenen, d'aquestes. Em desplaço al centre de la ciutat i compro les piles en una botiga especialitzada. Les introdueixo a la càmera, interruptor d'alimentació en ON... S'encén! Però en manipular-la, m'adono que alguna cosa falla en el mecanisme: es trava, fa sorolls estranys i a través del visor s'aprecia una inexplicable taca negrenca. Queda palès que han passat vint anys.

Pas següent: possibilitat de reparació. Consultes, trucades. Tinc referències d'un petit taller, a l'Eixample. Som-hi.

El tècnic es mira i remira la càmera.

–Faré el que pugui –em diu.

–Té solució? Val la pena? –li pregunto, amb un bri d'esperança.

–És possible que es pugui arreglar. Però necessitaré uns quants dies –m'etziba.

Toquem fusta!

Una setmana més tard, rebo la trucada que esperava: la càmera ha pogut ser reparada.

De nou, a l'Eixample. Al taller, el tècnic prova la càmera al meu davant. Prem el disparador unes quantes vegades i (per fi) sento l'esclafit característic, mecànic i entranyable.

–Aquest so... Gairebé no recordava com era... –li dic.

–Aquest so és meravellós! –exclama, amb absoluta convicció i amb la mirada experta de molts anys d'ofici i d'innumerables viatges per les tripes de les càmeres analògiques.

Següent pas: pel·lícula 35 mm. Quant temps! Del taller a la botiga de fotografia, on em decideixo per un rodet en blanc i negre. Càmera reparada, piles, rodets... tot a punt.

Ja a casa, comença la litúrgia. Col·locar les piles; tot seguit, el rodet. Amb cura. Tancar la tapa amb un "clac!" rotund. Sento avançar la pel·lícula. Allau de sensacions antigues i conegudes. Funciona!

Ara sí. Ara toca passejar pel barri amb els sentits ben oberts. Tinc 36 oportunitats. No: 34 (dos disparaments accidentals). Bé: primera foto, prèviament pensada. Retrocedeixo dècades enrere i em venen a la memòria instants de viatges, passejades, trobades... que eren immortalitzats amb aquest mateix so. Després d'una dotzena de captures, sento un soroll estrany, com si la pel·lícula hagués deixat d'avançar. Aiiii, què ha passat? Decideixo rebobinar el rodet; potser es podrà salvar el que he fet fins ara. L'endemà, retorn a la botiga; compro un nou rodet.

Sembla que tot funciona: tornem-hi. Vagarejar pel barri, en diverses tardes, enquadrant-ne trossets a través de l'antic visor. Tractant de disparar en el moment precís. Considerant cada presa: cal repensar les repeticions; no puc provar; no puc comprovar, no puc veure'n el resultat. No puc.

Últim pas: portar a revelar els dos rodets. De camí al laboratori, comprovo que no falta gaire perquè finalitzi el termini de presentació. Disset dies més tard, finalment, rebo els arxius digitals. S'han salvat algunes fotos del primer rodet, i gairebé totes les del segon. Molt més gra i contrast del que m'esperava. La pàtina d'antany, l'empremta d'una tecnologia que –potser– valdria la pena tornar a recuperar, ni que sigui de tant en tant.

Ha estat una experiència que ha comportat espera, temps, més espera, i anar vençant els petits entrebancs que anaven sorgint. Un exercici de més serenitat, planificació, consciència. L'antífesi del que comporten la fotografia digital, les xarxes socials i els ritmes accelerats de les nostres vides.

Deso de nou l'antiga càmera... però ara la deixo una mica més a mà."

Mònica Lop

Càmera: Canon EOS 300
Objectiu: 28-35mm
Pel·lícula: Fotoprix color
Laboratori: Revelab

Comentari:

"Jo havia utilitzat molt poc l'analògica, m'ha semblat molt interessant. Per a mi ha estat una sensació de cremar adrenalina a cada disparament, és com "Aiii, què he fet?" I aquest misteri dura uns dies, fins que veus el resultat.

Cada foto està pensada i te la jugues tot a una. Molt bona experiència! Gràcies!"

Les galeries dels socis i col·laboradors

Tens presència, relacionada amb la fotografia, a la xarxa? Envia'ns les dades que vulguis i ho publicarem

Fotògraf/a	Flickr	Instagram	Blog/Web	Facebook	Twitter
Albert Menezo					
Alexander Mengual					
Emma March					
Esteve Gómez					
Jordi Casademont					
Jordi Mestrich					
Josep Maria March		 			
Judith Aranich					
Marc Servitje					
Mònica Lop					
Paco Monforte					
Pere Pi					
Xavier Larrosa		 			
Xavier Modamio					

El Concurs del Fotoclub

Accepta el repte i participa-hi

38a. edició convocada, tema

Bicicletes

Tota l'informació a
fotoclubpoblenou.cat

**FOTO
CLUB
POBLENOU**

Han fet possible aquest número:

donec.perficiam.foto@gmail.com

Donec perficiam representa la idea que, malgrat les contrarietats i les derrotes, mai no es rendirem, sinó que persistirem en la lluita “fins a reeixir”, és a dir, fins a aconseguir la victòria, la foto perfecta.